

1740.

1. Edwards, Johannes Hieronymus: De pelle librorum mercatorum.
2. Guering, Franc. Antonius: De viis intra corpus assumpti usui et noxa.

1741.

1. Lindius, Joannes Hieronymus: De incurtationis materia.
1742. 2. Lindius, Terentius Gerhardus: De felonie specie, quam cerasuchidines feudales cucurbita-Lionem appellant.

1742.

1. Faust, Joh. Henr. ~~De recusatibus iudices suspecti~~
~~et juramento potestatis~~
Schroeter, Jo. Georgius: De usu remedii legis fra.
Cod. de Edicto Divi Maximiani tollendo proceptum
in causis feudales et illustres.

1745

1. Faust, Joh. Samuel: De recusatione iudicis suspecti ac iuramento perhorrescentiae

1746.

1. Wiegandus, Johannes: De heredum scribendorum ratione.

1748

1. Lorenz, Joh. Michael: De successione in Mentivra feuda trian regorum, Franciae, Germaniae, Italiae.
2. Wilberding, Joann. Martinus: Vindictae historico-juridicae juris Romani et Teutonum in Germania contra reformationem de a. 1441. Frederico III Imperatori adhiberi solitam.

1750

1. Mach, Joh. Josephus Antonius: De feudo ab uno dicitur venditio nem non amittendo.
2. Coihoux, Petrus Philippus Georg Antonius de: De jure advocatiae seu protectionis

1757

3. Feiglerus, Jo. Mathopseus: De limitata Imperatoris
potestate in concedendis expectativis in fenda
imperii majora Rec. 1753

4. Keylerus, Jo. Reinhardus: De probatione a dretorii
secundum leges Divinas et humanas

5. Manpind, Joh. Ambrosius: De jure Gratiae

1752.

1. Lehmannes, Jos. Theophilus: De natura et jure
honorum censiticorum

1753.

1. Klinglin, Philippus, M. C.: De aetate legitima
eligendi regis Romanorum

1756

1. Scheid, Jo. Godefridus: De potestate statuum
imperii leges in territorio feudali recessibus imperii
contrarias II.

2. Liberaud, Joh. Maurit.: De occupatione rerum immob. terrarum

1757.

1. Ehren, Joh. Fridericus: De occupatione rerum mus-
ficarum. Spec. II.

1758.

1. Brunner, Josephus: De callione bonorum.
2. Rebanier, F. Mauricus: De raptu virginum.

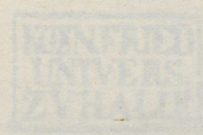

UNIVERSITÄT
HALLAE

PRO LICENTIA
CUM LAUDE

UNIVERSITÄT
PRO LICENTIA
CUM LAUDE
IN UTROQUE JURE HONORES
AC CIVILEM DOCTORALIA RITE
CONSECVANDI

UNIVERSITÄT
HALLAE

102./1385

B. C. D.

DISSERTATIO JURIS FEVDALIS
DE
FELONIAE SPECIE,

I,
1741, 2

QUAM
CONSVETVDINES FEVDALES
CVCVRBINATIONEM

4

APPELLANT,
QUAM

PRÆSIDE

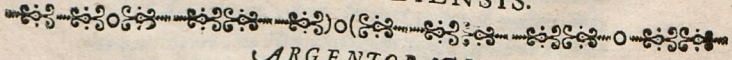
DN. JEREMIA EBERHARDO
LINCKIO,

J. U. D. JUR. PUBL. ET PAND. P. P. O.
ET CAP. THOM. DECANO,
SOLENNI CENSURÆ SVBJICIET

AD DIEM 27 FEBRVARII MDCCXLI.

GEORGIVS ANTONIVS
JÆGER,

ALTENSTADIENSIS.

ARGENTORATI,

Typis, MELCHIORIS PAVSCHINGERI, Typogt.

BENEVOLO LECTORI
SALVTEM!

I*ncidit in manus MSCtum presentis
Dissertationis, a VIRO illustribus
meritis, excellentis animi ingenii-
que dotibus, generosaque profapia con-
spicuo conscripta, quam, ut publica
luci exponeretur, dignissimam judicavi.
Itaque per pensa aliquot, ut eam Can-
didatis Juris defendendas distribuerem,
Exercitiorumque Academicorum gratia
prelo subjicerem, benigne VIR LAV-
DATVS permisit; Vale, Lector Benevole!
Et fave ad tui commodum
intentissimo.*

Initium sit cum Deo.

DISSERTATIO JURIS FEVDALIS
DE
FELONIAE SPECIE,
Quam
CONSVETVDINES FEVDALES
CVCVRBINATIONEM
APPELLANT.

THES. I.

Um de *Cucurbationis* materia quædam delibare instituerim, non abs re esse duxi, principaliores, ob quas feudum amittitur, causas præmittere. Omnes autem enumerare, nec ad rem conduceret, nec possibile esset, cum ipse illud fateatur Obertus ad filium Anselmum scribens in 2. F. 23. *dummodo memineris causas illas sub aliqua certa regula, aut definitione rotunda non posse comprehendi.* Quo etiam pertinet textus 2. F. 24. §. *item si.* ubi dicitur: *Sed quia natura novæ deproperat edere formas, potest multis modis contingere, ut aliæ emergant causæ, quibus videatur iuste adimi posse feudum; ideoque iudex solers ac*

A 2

discre-

discretus & aequitati obsecundare sollicitus, cuncta subtiliter dispensans, provideat, si qua fuerit antiquioribus causis similis aut major: ut proinde sciat, utrum beneficium sit amittendum.

THES. II.

Nos ita rem commodissime confici posse existimamus, statuendo, feloniam committere & per hanc feudo excidere Vasallum, vel propter *omissa* vel *commissa*. Causæ *omissionis* consistunt vel in *neglectione vite ac incolumitatis, fame, aut rerum, iuriamque Domini*. Prioris generis se sistunt tres; vel enim (1) Vasallus sciens domino grande quoddam imminens periculum aut jacturam non significavit, aut vero cum in ejus positum sit potestate, periculo illi imminenti se non opposuit, 2. F. 7. §. *ego juro tibi* 2. F. 24. §. *item qui*. vel (2) detentum dominum, si potuerit, non liberavit, quod ad injustam tantum restringendum est detentionem *arg. text. 2. F. 28.* in quibus textibus saltem de injusto, quod domino est illatum damno, mentio fit, hinc de captivitate injusta lex solummodo intelligenda. Vel (3) dominum in acie periclitantem, *non mortuum, nec lethaliter vulneratum, & ipse presens*, deferuit, *c. un. pr. 1. F. c. un. §. fin. vers. vel si in pugna. 1. F. 21. c. un. §. 2. in pr. 2. F. 24.* nisi ipse sibi sine fuga consulere queat. Citra prædictas causas adhuc aliæ circa famam res & jura hinc inde ex Feudistis colligere licet, quas *nunc consulto, ut non huc spectantes*, omittimus.

THES.

Committendo feloniam committitur vel directo vel per consequens, uti patet ex 2. F. 24. §. fin. Directo contra Dominum peccat, si eum occidit, quocunque fiat modo; de hoc perspicue Imperator OTTO M. in Constit. apud GOLDASTVM Tom. III. Constit. Imp. p. m. 304. agit: Vasallus, ait, si interficit Dominum suum, in vita honore & bonis, cum quibus ab ipso infeudatus fuerit, condemnatur; Excepto moderamine inculpata tunc, quod a natura ipsa hominibus præscriptum, ut quocunque casu, si modus non excedatur, vim vi repellere, occidendo etiam Dominum injuste offendentem, liceat. Quod & Juri Civili & Canonico consentaneum: l. 3. §. 4. de J. & J. l. 45. §. 4. ff. ad L. Aquil. Can. Jus naturale 7. dist. 1. Can. interfecisti 2. X. de Homicid. Apponere hic placet juris Saxonici quam apprime hic spectantia verba: Wundet ein Mann seinen Herrn, oder schlägt ihn zu todt in Nothwehre seines Leibes, er thut daran wieder seine Treu nicht, ob die Nothwehre mit Recht beweisset wird. vid. Jus Sax. Prov. lib. 3. art. 78. Eximunt quoque DD. J. Feud. inter quos ROSENTH. de Feud. c. 10. conclus. 20. n. 41. hoc in passu casum caloris iracundiæ justi, ueputa, si Vasallus Dominum in flagranti delicto cum uxore deprehensum necaverit; Impingit enim hic Dominus in fidem militi suo ex præsumptione Jur. Feud. datam; nam æque ut Vasallus Domino, ita vicissim Dominus Vasallo quoad omnia, paucis exceptis, obstringitur;

tur; cessante ergo uno obligationis latere, cessat & alterum; Vasallum sc. ad conservandam Domini personam obligans. Hinc & Juris effectus cessat & poena Vasallo alias infligenda & plerumque in privatione feudi consistens, remittenda erit. De Domino feudali simplici hic loquor, non de territoriali, de quo alior est indago. Alias quoque gratiam poenae ordinariae indulgere potest Rex aut Princeps illis, qui iniuncta gravi ac atroci injuria statim & in puncto perpetrati actus ad vindictam per necem alterius quasi impelluntur, propter justum, ut supradixi, irae sanguinisque injuriae vindicis calorem, unde Galli patrio idiomate dicere consueverunt: *Le Roy fait grace pour les coups chauds.*

THES. IV.

Crimen, quo personam Domini aggreditur, aut impias manus illi infert, priori aequiparatur, per 2. F. 24. vers. porro 2. F. 6. vers. incolume. Indirecte vero in personam Domini invehit Vasallus, si injuriose eum alloquatur, per dict. text. aut quocunque alio modo contra eum noxia machinatus fuerit; quod accidit famam aggrediendo, aut graves injurias Domino inferendo, 2. F. 24. Libellum famosum adversus Dominum componendo aut uxorem ejus stuprando, quam injuriam seu erimen Jus Feud. in 1. F. 5. & alibi: per phrasin: *Cucurbitare Dominum*, exprimit; Cujus feloniae tractatio limatius instituenda est.

THES. V.

Ac primo vocis *Cucurbitationis* origo scrutanda:

da; cujus ineptam admodum sibi fingit originem
 Du FRESNE in *Gloſ. med. ac infim. latinis*. dum
 vocabulum *cucurbitare* ad Dominam applicat, quod
 Vaſallus Domini uxorem adulterio polluendo,
 eam cucurbitæ inſtar inſerit, i. e. imprægnat, cum
 tamen textus feudales illud aperte atque diſerte
 ad Dominum ipſum referant. Nec mihi placet
 ALCIATI l. 7. *parergon Jur. c. 5.* verbi deductio ab
 ave *cuculo*, quem veteres vecordiffimum & ignaviſſi-
 mum prædicabant; Ideo *cucurbitare Dominum* idem
 eſſe credit, ac eum reddere cuculum ignavum,
 quod vix mihi perſuaſerit, quippe ſi originem
 ſuam inde deſumeret, *cucullare* & non *cucurbitare*
Dominum Vaſallus hoc in crimine dicendus eſſet.

THES. VI.

Nec minus inſcite SPEELMANNUS in *Gloſ-
 ſario* circa vocis analogiam procedit, dum ideo
 phraſin a Feudiſtis uſurpari credit, quod iſtud ho-
 minum genus ſit *ingenii cucurbitini*, i. e. ignavi
 ac fidei conjugalis minus curioſi, aut ruptæ non
 feverus vindex; cum tamen crimen hoc remotis
 arbitris clandestine perpetratur, ut proin ejus ul-
 tio neglecta, non tam ignaviæ quam ignorantia
 adſcribenda ſit. Huic partim adſtipulatur RIT-
 TERSHUS. in *part. feud. lib. 2. cap. 5. qu. 35.* verbum
cucurbitare a *cucurbita* promanare exiſtimans, fru-
 ſtu nimirum in his terris admodum communi; cu-
 curbitini vero ingenii aliquem prædicare, idem
 eſt, ac *cucurbitam pro capite, peponem autem pro corde*
 habere.

habere; aut est hominem significare *inertem ac stupidum* (qui loquendi mos TERTULLIANO notissimus *lib. 4. adversus Marcion.*) quæ prædicata Vassallus uxorem Domini stuprans ei tribuere incatur. Vassallus enim tot pericula adire incautus non existimandus est, nisi dominum tam stupidum & ignavum crederet, qui fraudes adulterinas suspicere non posset, vel suspectas vindicaturus non esset, ut pluribus demonstrat BITSCH. in *comment. ad J. Feud. ad 1. 1. 5.*

THES. VII.

Mihi, non spreto diverso Doctorum judicio, si unquam vox *corbita* existit, arridet derivatio HOTTOMANNI in *lex. Feud.* ubi a *corbita* quod in LL. Longobardicis *suprum* denotat, derivari vocem *cucurbitare* asserit; quod maritum infamia uxoris notatum significabat. Inde effectum, ut *cucurbitare Dominum*, eandem significationem haberit, ac uxorem ejus stuprare, vel pudicitiam attentare *1. F. 5. & alibi.* Quæ vocis origo ideo mihi arridet, quia tanquam barbara ex radice suæ gentis deducta. Quare autem *Speelmannus* ad consanguineas aut alias Domino affectione particulari conjunctas personas phrasin extendere nolit, nescio, cum expresse textus feudales illam eousque producant. Hic ergo *Speelmanno* error facile obrepere potuit ex ignorantia vel perfunctoria tantum textuum *Juris Feud.* inspectione.

THES.

THES. VIII.

Synonymum cucurbita est, *Arga*, quod idem significat Codici LL. Longobardicorum ac cucurbitae vocabulum, vid. lib. I. T. 5. leg. I. si quis alium *Argam* per furorem clamaverit, & negare non poterit, & dixerit, quod per furorem dixisset: tum jurans dicat, quod eum *Argam* non cognovisset, & postmodum componat pro ipso injurioso verbo XII. s. ibi Glossator BOHERIUS rem sic explicat, *Argam*, i. e. cucurbitam &c. Hujus vocis, ut injuriae, mentionem facit quoque PAUL. DIACON. de gest. Long. lib. 6. c. 8. cujus inter alia haec sunt verba: *Memento, Dux Ferdulf!* quod me esse inertem & inutilem dixeris, & vulgari verbo *Arga* vocaveris. Nunc autem ira Dei veniat super illum, qui posterior e nobis ad hos Sclavos accesserit &c. Vocis hujus radicem repetunt ex Graecia, & quidem a voce ἀργός, quae Graecis hominem ignavum denotat. *Cucutia* apud Gallos eadem gaudet significatione, uti videre est in Usatic. Barcinonens. MSS. cap. 99. De rebus possessionis cucutiorum, si mariti nolentibus erit facta *cucucia*, ipsi & eorum seniores aqua portione habeant partem totam adulterantium conjugum, si vero, quod absit, mariti volentibus & precipientibus sive assentientibus facta fuerit *cucucia*, illorum talium jus & justitiam habeant integre illorum seniores.

THES. IX.

Plura ex scriptoribus mediae aetatis exstant testimonia apud DU FRESNE in Gloss. M. & I.

B

Lat.

Lat. Voce Cugus. Gallis hodie *cocu*, *coucou* & *cornard*, venit, olim voce *Couz* rem indigitabant, vid. Lexicon quoddam vetus Lat. Gall. *Niminvit, Couz, c'est de qui sa femme fait avouerie.* Improprie tamen ille, cujus uxor mœchatur, *cuculus* vocatur, cum e contrario mariti leges matrimoniales infringentes, tali nota essent inurendi, qui nempe ayium hujus generis more in alieno nido ova ponunt; qualis significatio olim apud Latinos quoque obtinuit. Sic mulier quaedam Artemona forte fortuna in flagranti delicto maritum cum scorto in lupanari inveniens cuculum appellat apud *Plautum in Asinaria Act. 5. S. 2. v. 73.*

Etiā cubat cuculus.
& vers. 84.

Cano capite te Cuculum Uxor

Ex lustris domum rapti.

Qui autem Gallis *cuculus*, Romanis *Curruca* audiebat, uti videre apud *JUVENAL.* in *Viro Stolido* sat. 6. vers. 276.

*Tu Tibi nunc curruca places, Fletumque labellis
Exorbes &c.*

Fufius de his *HOFFMANNUS* Lexico suo de voce *cugus*; habet idem *Ufatic. Barcin. MSS. 67.* *si quis appellaverit aliquem cugus, propter bannum emendet ad Principem 20. uncis auri.* *Petrus Aragon.* Rex in *Constitution. Catalauniae manuscriptis,* pro *Cucu*, ponit *cucuffus, cuciatius*: *Statimus, quod si quis uxorem, qua nondum 15. annum explevit, defloratam exiens de terra nostra per 7. annos reliquerit,*
si po-

si postea forte eam accusaverit, i. e. cucussum fecerit, non teneatur, nec pœnam aliquam patiatur. & infra Et hac ipsa ratione ipse accusatus i. e. cucurbitus fuerit &c. vid. DU FRESNE d. l. Germanis hos stupidos, appellare placet, einen Hörnerträger, Hanreyen &c. Italis vero un becco cornuto.

THES. X.

Affine quid denotabat *Ancillariorum* conditio, quæ apud Romanos in illos cadebat maritos, qui Imperio maritali adeo inerte utebantur, ut etiam concii uxoribus mœchari permitterent. Qua de re insignis *Seneca* exstat locus, lib. 1. cap. 9. de benef. *Conjugibus alienis, nec clam quidem, sed aperte ludibrio habitis, suas aliis permisere. Rusticus, inhumanus, ac mali moris, & inter matronas abominanda conditionis est, si quis conjugem in sella prostare vetuit, & vulgo admissis inspectoribus vehi undique perspicuam. Si quis nulla se fecit amica insignem, nec aliena uxori amulum præstat, hunc matrona humilem & sordide libidinis & ancillariolum vocant* &c. & quæ ejus verba in hanc rem sunt plura. Alias adhuc plures, si opus esset, afferre possem synonymas voces, quas, ne diutius tam odiosæ rei inhærere videar, omitto. *Castis tamen omnia sint casta*, ut habet proverbium, in mei sublevationem, causæque auxilium,

THES. XI.

Examinata jam vocis vi ac potestate, inspicienda erit Definitio. *Cucurbitatio autem est species*

cies feloniam, per quam, si Vasallus pudicitiam certarum personarum Domino conjunctarum, sive potestati, aut affectui Domini subjectarum violaverit aut attentaverit, feudo privatur. Genus hic pono non crimen, non delictum, sed speciem Felonia. Cucurbitatio enim designat non præcise adulterium, nec stuprum, sed injuriam, a Vasallo, mediante uxore seu certa conjuncta fæde tractata, in Dominum patratam, ut proinde criminis saltem remote, Feloniæ autem proxime in hoc feudali articulo ratio habeatur: cætera definitionis verba lucem haurient ex illis, quæ differenda restant.

THES. XII.

Si in ulla alia feudali materia, in hac certe, miræ sunt *Commentatorum Juris Feudalis* varie a se diffidentium digladiationes, partim ex parum sollicita textuum feudalium ruminacione nata, partim ex veterano ob nimium erga leges civiles amorem contracto orta. Loco baseos, cui tota hæc res inniti debet, præsupponendam esse duxi observationem nostram, (vanamne, an firmam, in medio relinquo) Dd. sententiis, atque dictatis derogare nec volens, nec valens, satius veritatis nubibus discordiarum involuta detegendæ causa adductus. Scilicet Cucurbitationis fæditatem, nec ex sola conjunctione cum persona, quæ sub potestate Domini est, nec ex solo

solo consanguinitatis vinculo, nec ex generali tantum affectione Domini adversus quasdam personas, vel ex reverentia domino debita a Vasallo simpliciter læsa dijudicandam esse. Sunt enim, qui ajunt, si nimis generaliter explicaretur hæc materia, in omnes nepotes, neptesque, aliasque personas, potestate, consanguinitate, aut affectione Domino conjunctas feloniam hæc in infinitum fere produci posset, & omnis impudicitas, qua fides Domino promissa violari videretur, hic referri posset contra verba diserta *I. F. L.* & mentem. Unde, salvo rectius opinantium judicio, cum imprimis in materia pœnali versetur, ante omnia attendendum esse puto ad personas expresse in textibus feudalibus recensitas, cum quibus flagitium hocce committi dicitur, & quæ ob identitatem rationis sub illarum speciali nomine comprehendi censentur. Hoc demum casu præcipue conjunctio attendi potest, aut singularis domini affectio adversus quasdam personas, per cujus læsionem observantia erga dominum neglecta à Vasallo appareat. Examinanda quoque causa impulsiva, quæ Feuditam ad expressam quarundam personarum enumerationem impulsisse & ob quam de similibus idem sensitse videatur, quæ tamen ut in personis nominatis primario consideretur, necesse non est, cum in Juribus arbitrariis, uti hoc feudale est, statuentis jure voluntas loco rationis validissima sit, *l. 20. l. 21. ff. de LL.* modo statutum vel consuetudo Juri divino aut naturali non adversetur. Licet & aliæ circumstantiæ, in *J. F.* tamen contentæ

tentæ, considerationem hanc ingredi debeant, uti commoratio in domo domini *arg. I. F. 5. & 2. F. 24. §. 2. vers. rursus.* Similiter, quod non tam persona ipsa immediata, quæ stupro a Vasallo maculata est, quam mediata, Dominus sc. in quem contumelia per immediatam transit, respicienda sit. Fidelitate enim per mortem domini extincta, & alii præstata, non habet, cui insistant feloniam, fulcrum, cum non entis nulla sint accidentia. Nec nimium fidendum Juri Civili contra expressam J. F. definitionem, aut mentem; uti aperta est utriusque juris in plurimis articulis dissonantia.

THES. XIII.

Videndum nunc ulterius, quinam feudalis cucurbitationis nexibus implicari possint? Omnes qui adulterium, stuprumve committere, vel injuriam sædam inferre possunt, quia tot fere modis secundum textus feudales variat cucurbitatio, *arg. I. F. 5. 17. 21. & 2. F. 24.* delicti hujus capaces sunt. Versamur quippe in materia odiosa, & maximi momenti, feudi videlicet amissione, quæ restrictionem facilius admittit, quam extensionem; tardius proin progrediendum in illa erit. *l. respiciendum §. 1. & l. hodie de pæn. c. disciplina cap. namque 45. distinct. c. quid faciat. 23. q. 3.* In omni autem delicto animus & voluntas, sedes omnis male actionis, imprimis attendenda, non exitus, juxta *l. DIVUS ADRIANUS ff. ad L. Cornel. de sicar. & fere crimina & delicta voluntate distinguuntur a non criminibus & non delictis, c. cum voluntate.*

de

de sent. excom. l. qui injur. de furt. l. verum. in pr.
 eod. l. quod Reipublica de injur. Sed & sine vo-
 luntate dolus non admittitur : delicta autem &
 crimina sine dolo & animo malo proprie censeri
 non possunt, can. unum §. criminis appellatio 25.
 distin. Hinc ergo (1) excludimus *Infames*, tan-
 quam doli incapaces, quia, quæ agunt, igno-
 rare existimantur, l. 5. §. 2. ad L. Aquil. l. 12. ad L.
 Corn. de sicar. l. Pupillus. 9. de acq. hered. §. 9. Inst.
 de Inur. stip. & quæ in adultis impudica habentur,
 ea in his ætatis innocentia excusat, & tan-
 quam ludicra cachinno magis vel moderata casti-
 gatione, quam severiori pœna digna censentur.
 Proximi his, & qui iis in legibus frequentius af-
 fociantur, sunt (2) *Furiosi*, quos ab omni crimine
 facti infelicitas liberat, per l. 12. ad L. Cornel. de
 Sicar. & qui ipso furore satis puniuntur, l. 9. §. 2.
 ad L. Pomp. de parr. l. 14. de Offic. Præs. quibus
 assentiuntur Canones in c. aliquis 15. q. 1. & cle-
 m. un. de homic. (3) *Ignorantes* sive *Errantes*,
 quia quod per errorem gestum, gerenti non no-
 cet, per l. 15. de Jurisd. uti, quando cum extra-
 nea persona sibi rem esse existimantes, perfecto
 demum scelere, Dominam, vel ex conjunctis
 Domino personis aliam sedē tractasse comperi-
 unt; cujusmodi errores & deviationes in so-
 lennibus, ubi Vasalli vocati personaliter comparere
 solent, larvatis congressibus, ad tædarum lumen
 celebrari consuetis, olim & hodie satis apud Illu-
 stres frequentibus, gliscere de facili possunt. Si

rege-

1789 omib; 039 MITHAB

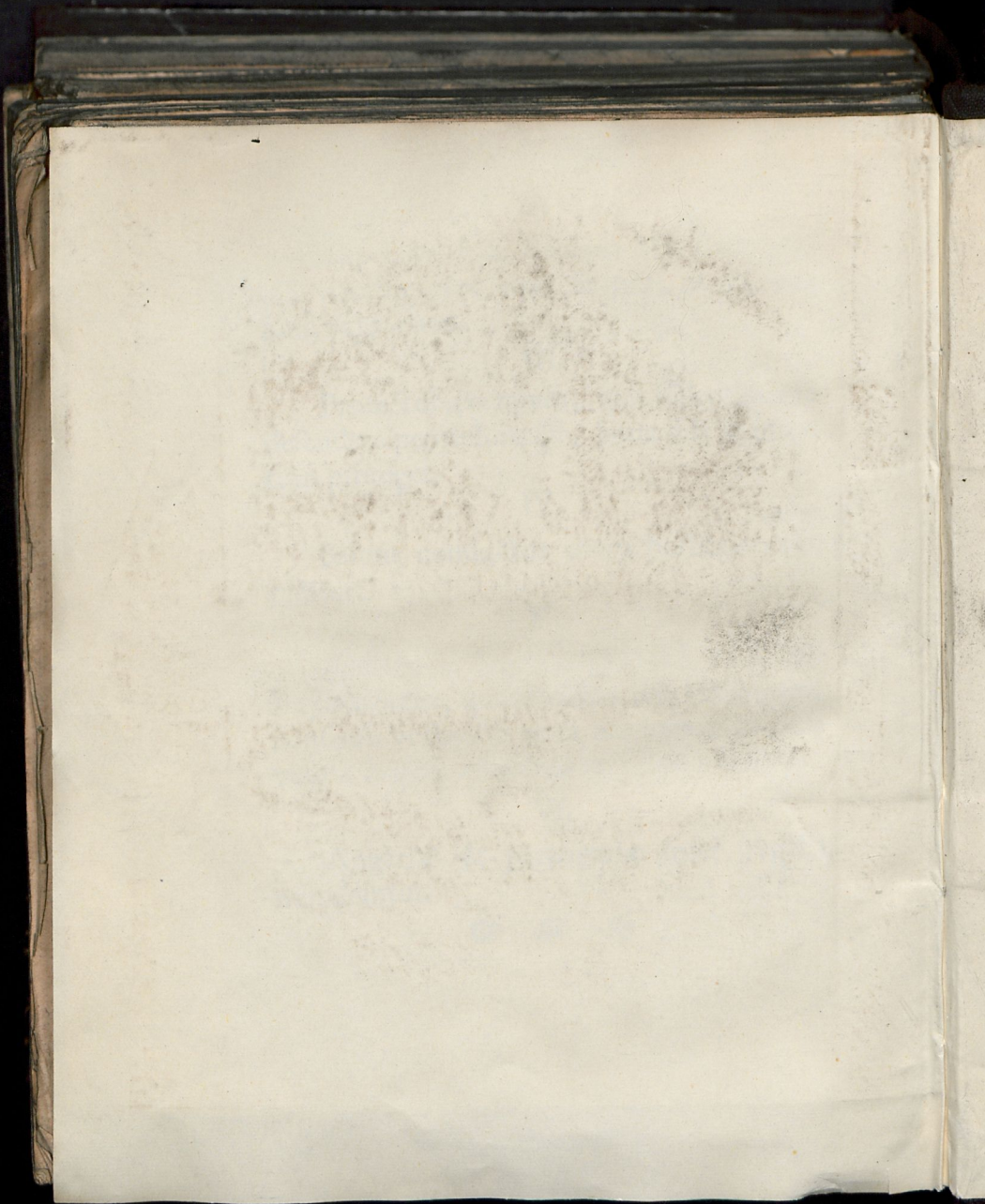
regeras, eum, qui in facto legibus prohibito versatur, in dolo permanere, etiam quoad omnia, quæ ex facto illo subsequuntur arg. l. 6. c. ad L. Ful. de vi publ. Respondent concedendo totum quoad poenam ordinariam: Hic autem loquimur de poena accessoria privationis feudi, quæ locum non invenit, nisi Vasallus per delictum illud, alias commune, animum habuerit, simul injuria Dominum contra reverentiam ipsi debitam afficiendi. Si urgeas argumentum, & dicas, idem tamen legibus & speciatim de Injuria cautum per l. 18. §. 3. de Injur. verb. si injuria mihi fiat ab eo, cui sim ignotus: aut si quis putet me Lucium Titium esse, cum sim Cajus Sejus: prevalet quod principale est, injuriam eum mihi facere velle. Nam certus ego sum, licet ille putet, me alium esse quam sum, & ideo injuriarum actionem habeo. add. l. 20. sub. fin. c. de furtis. l. 45. §. qui cum aliter. 4. ad L. Aquil. l. 15. §. 7. c. ad L. Corn. de sic. ad eas eandem reponimus responcionem, Domino scilicet competere actionem injuriarum ordinariam, poenæque ex hac descendens persecutionem; non vero Vasallo ex eo solo feudum subtrahi posse, qui de Domino offendendo nunquam cogitavit, sed tantum de pruritu inordinato tantum restringendo. Pariter ut jure Civili, si quis, per intermediam personam liberam, injuriam accepisse conqueri velit, oportet, ut probet in suam contumeliam eam factam per §. 6. l. de Injur. l. 15. §. 48. ff. h. t. Ex intentione enim & consilio injuriandi animus dijudicandus, l. 5. c. de Injur. l. 33. ff. eod. l. 15. §. 38. eod. Si vero eo impudentiæ & vecordix processerit Vasallus, ut post detectam, depulso errore, veritatem rei, propudiam suam aliis deprædicare, atque, tanquam de occupata Troja, Palladioque submoto, sibi ipse publice gratulari ausus fuerit, quin iustissime feudo, vel ob hoc solum a Domino depellatur, nemo inficias iverit. Hic enim assimilatur illi, qui lapide projecto ignarus suam novercam occidit, dixerat:

Ne sic quidem male.

TANTUM pro primo penso.

P. 300

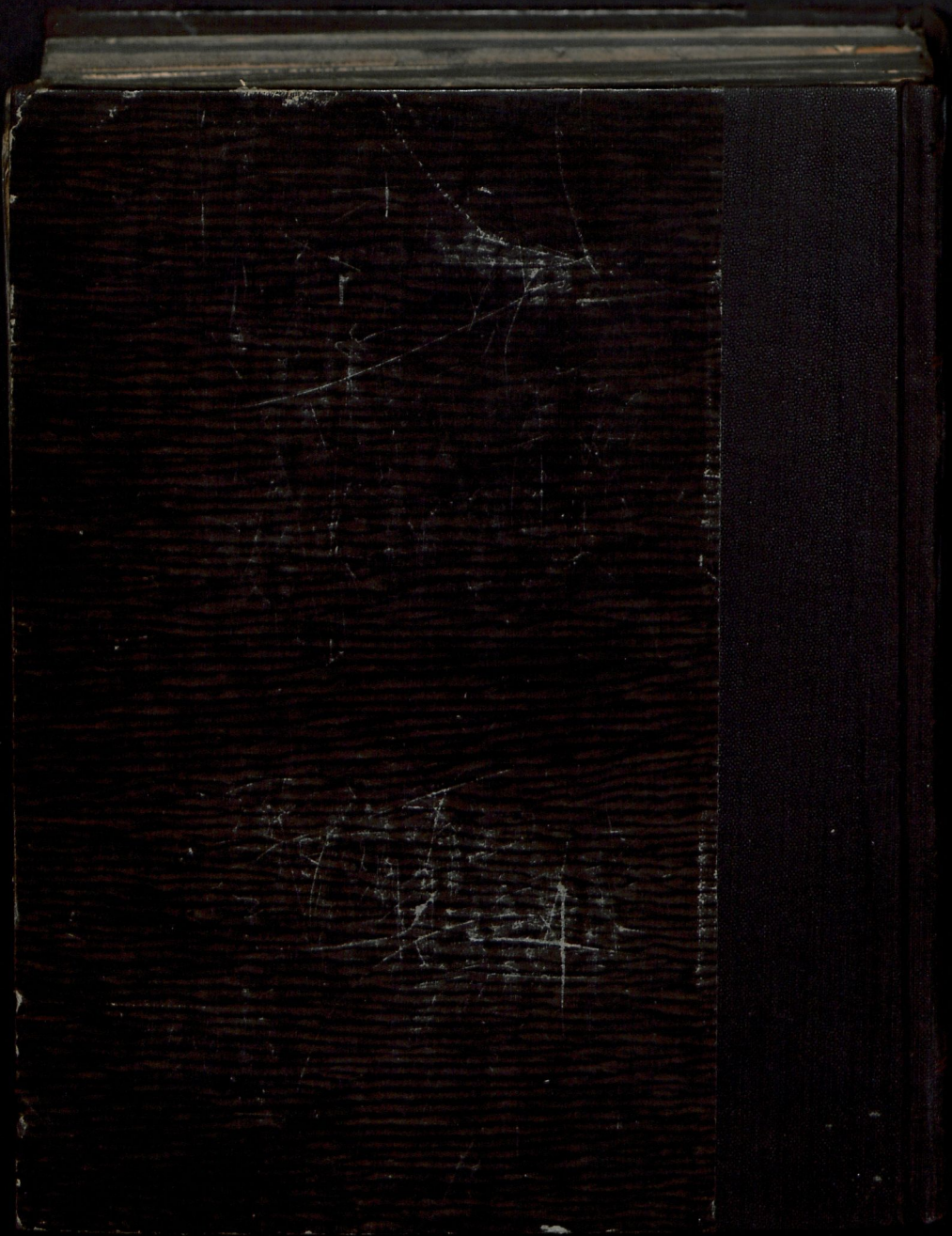

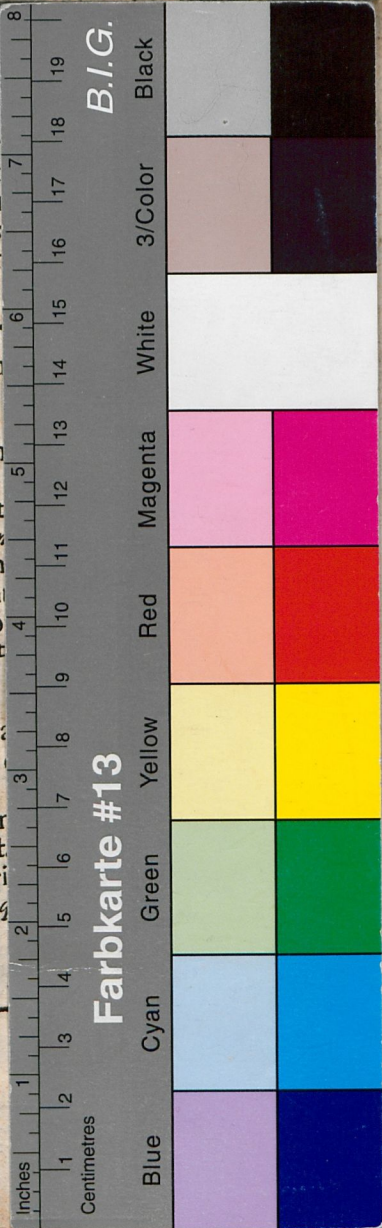

ULB Halle
005 039 479

3

102./385

B. G. D.
DISSERTATIO JURIS FEVDALIS^{I,}
DE
FELONIAE SPECIE,^{1741, 2}
QVAM
CONSVETVDINES FEVDALES
CVCVRBINATIONEM⁴
APPELLANT,
QVAM
PRÆSIDE
DN. JEREMIA EBERHARDO
LINCKIO,
J. U. D. JUR. PUBL. ET PAND. P. P. O.
ET CAP. THOM. DECANO,
SOLENNI CENSVRÆ SVBJICIET
AD DIEM 27 FEBRVARII MDCCLXII.
GEORGIVS ANTONIVS
JÆGER,
ALTENSTADIENSIS.

ARGENTORATI,
Typis, MELCHIORIS PAVSCHINGERI, Typogt.

ZVHALT